

Det skulde glæde mig, om det lykkedes at finde en Vej udenom Straffebestemmelserne; men jeg tvivler om det. Og jeg ønsker paa Forhaand her kun at sige, at saa bør man ikke til sin Tid vende Hædet mod Militæretaten og sige, at *den* har Ansvar for de Straffebestemmelser, som kommer til Anvendelse. Det har den ikke; disse Straffebestemmelser stammer fra en Lov af 1881, som ingen militær Befalingsmand nu anser for nødvendig.

Jeg har allerede i „Militært Tidsskrift“ henledet Opmærksomheden paa, at det vil være muligt, uden at afvente den langsommelige Revision af den borgerlige Straffelov og den derefter følgende Revision af den militære Straffelov, ved en midlertidig Lov at foretage en Ændring, saaledes at man slipper udenom disse alt for strenge Straffebestemmelser, der findes i den militære Straffelov. Man bør ikke være bange for at straffe strengt, men man skal ikke straffe saaledes, at man skyder over Maalet, og det er man nødt til at gøre i disse Tilfælde.

Paa den borgerlige Retsplejes Omraade vilde jeg gerne slaa til Lyd for, at man søgte at begrænse Offentligheden noget. Der blev forleden Dag i Kriminalistforeningen ført en Diskussion om dette, og der var fra næsten alle Sider Enighed om, at Offentligheden i mange Tilfælde virkede som en Tortur, og mere end det, virkede til Skade for den sigtede og Vidnerne. De kan alle uden nærmere Forklaring forstaa, hvor pinagtigt det er for Kvinder, der f. Eks. har været Genstand for Sædelighedsforbrydelse, at skulle staa frem for Offentligheden og forklare om disse Enkeltheder. Ganske vist kan man i saadanne Tilfælde begrænse Antallet af Tilhørere ved at lukke Dørene. Men saa kan det gaa, som det gik i Kolding ved en Nævningesag, hvor jeg var til Stede som Dommer, og hvor Lokalet var fyldt til sidste Plads: da Dørene blev lukket, gik der 3—4 Mennesker. Alle de andre havde Ret til at være der; det var Dommere, Sagførere, Politimænd, tilkaldte Nævninger o. s. v. Der vedblev altsaa at være en saa stor Forsamling til Stede, at der var fuldkommen Offentlighed.

Men i mange Tilfælde, hvor der ikke foreligger noget saadant, men hvor en eller anden uskyldig er sigtet og kaldes op for Retten, er det nuværende Forhold det, at allerede paa Efterforskningsstadiet — altsaa, hvor den første Mistanke er rejst mod Manden — er Retsmødet offentligt. Der hales en Mand frem, og der sidder en

Række Journalister, som er interesserede i at bringe deres Blade dette interessante Stof. Saa staa der i Bladene, at den og den, af det og det Navn, boende dér og dér, er sigtet for Bedrageri eller Tyveri eller Falsk, eller hvad det nu kan være. Og dette lægger Offentligheden Mærke til. Men Offentligheden lægger ikke Mærke til, at Sagen dør i al Stilhed. Saa har Manden Pletten paa sit Navn, og den slipper han aldrig af med. Jeg skal ikke opholde det høje Ting med disse Sager, jeg haaber, det maa være tilstrækkeligt, at Kravet er rejst, og at man vil forstaa, at det rejses ikke for at gøre Indskrænkninger i det Princip, som vi alle mener er godt, i Offentlighedsprincippet, men for, som det blev sagt forleden Dag af Indlederen i den omtalte Diskussion, at bortskære disse uheldige Egenskaber ved Princippet og derved opnaa, at ikke selve Princippet lægges for Hæd.

Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister, at man søger tilvejebragt visse Love, som ønskes fra Politiets Side, for at sætte det i Stand til bedre at bekæmpe Kriminaliteten, Love, som sigter til at vanskeliggøre Afsætningen af Tyvekoster. Der gives intet mere virkningsfuldt Middel til at bekæmpe Tyveri end dette: at gøre det vanskeligt at komme af med Kosterne. Der blev i sin Tid af Kriminalistforeningen udarbejdet et Lovforslag om Pantelaanerføring; dette blev standset i Rigsdagen. Jeg henstiller, om der ikke kunde være Møning i at tage det op paa ny, det kan sikkert gøres, uden at man krænker berettigede Interesser for de Folks Vedkommende, som trænger til Pantelaanerkontorerne. Der gøres efter mit Skøn her i København af Politiet et udmærket Arbejde til Bekæmpelse af Kriminaliteten, og jeg finder, at man bør støtte dette Arbejde saa meget som muligt.

Medens jeg taler om Politiet, vil jeg gerne nævne Forholdene i Nyhavn. Ærede Medlemmer har for nogen Tid siden fundet paa deres Plads en Pjece om Forholdene i Nyhavn, i hvilken der tales om de forfærdelige Tilstande dér. Der blev i denne Pjece ogsaa rettet et Angreb paa Københavns Politi, som man mente ikke rigtig var sin Opgave voksen dernede. Jeg har med Villie fra Politiets Side faaet Oplysning om Forholdene i Nyhavn; de er ikke gode, men jeg tror, de er i Bedring. Der findes i Nyhavn, i dette lille bitte Distrikt, i alt 37 Beværtninger, af hvilke ingen er Afholdsbeværtninger. Og i en Række af disse Beværtninger er Forholdet det, at de væsentligt søges af Søfolk og løstgite Kvinder og af